1836. No. 14.

DRENTSCHE COURANT.

VRIJDAG, DEN 12 FEBRUARIJ.

De GOUVERNEUR der provincie *DRENTHE*,

Gezien de inschrijvings-registers en alphabetische lijsten voor de ligting der Nationale Militie van 1836, door de respective Stedelijke en Gemeente-Besturen in dit Gewest overgelegd, benevens een staat der aanmerkingen, bij het gedaan onderzoek op die stukken gevallen;

Gelet op art. 73 der Wet van den 8sten Januarij 1817 (Staatsblad nr. 1);

Besluit:

Art. 1 enz.

Art. 2. Te bepalen, dat de loting voor de ligting der Nationale Militie van het Gewest Drenthe, voor de Gemeenten in het Militie-Kanton Assen, te Assen op zaturdag den 27sten Februarij 1836, 's morgens te negen uur;

Voor de Gemeenten in het Militie-Kanton Meppel, te Meppel op maandag den 29sten Februarij 1836, 's morgens te negen uur;

[illegible] Hoogeveen, te [illegible] den 1sten Maart 1836, 's morgens te negen uur;

Voor de Gemeenten in het Militie-Kanton Emmen, te Emmen op donderdag den 3den Maart 1836, 's morgens te acht uur.

Art. 3 enz.

Extract dezer, art. 2, zal drie achtereenvolgende malen worden opgenomen in de Drentsche Courant.

Assen, den 2den Februarij 1836.

De Gouverneur voornoemd,

D. J. VAN RWYCK.

'S GRAVENHAGE, den 8 Februarij.

Den 21sten l.l. heeft Z. M. de Koning eenige bepalingen vastgesteld op het stuk der pensioenen. Als beginsel is aangenomen: » dat de Staat in billijkheid behoort te zorgen, *a*, voor allen, die in en door 's Rijks dienst geheel ongeschikt zijn geworden den lande langer te dienen; *b*, voor de weduwen en weezen, welker mannen en vaders in de uitoefening hunner functien zijn omgekomen, of ten gevolge van bekomene wonden zijn overleden; *c*, aan zoodanige geestelijken, of kerkelijke personen, als bij art. 194 der Grondwet kunnen bedoeld zijn, en *d*, voor de zoodanigen, die den ouderdom van 65 jaren hebben bereikt en den Staat gedurende 40 jaren getrouwelijk hebben gedient.

Het eerste deel zal moeten worden opgenomen in het burgerlijk pensioenfonds, waarvan alle burgerlijke ambtenaren, uit de kassen van den Staat worden bezoldigd, deel moeten nemen. Die betaling zullen worden ondersteund al zoodanige burgerlijke ambtenaren, als welke door ziekte of lichaamsgebreken minder of geene bruikbaarheid zijn, verder te dienen, en die gedane aanspraak hiertoe moeten op eene pensioenlijst uit 's Rijks schatkist.

Voor [illegible] zullen [illegible] den tien [illegible] worden [illegible] ontvangen, [illegible] uit [illegible] of niet behoorlijk [illegible] hebben bijgedragen.

Tot [illegible] houding van het fonds wordt vastgesteld [illegible] honderd van de [illegible] [illegible] [illegible] in het fonds opgenomen ambtenaren, [illegible] [illegible] wedde, of belooning van elken nieuw [illegible] ambtenaar, aan welken voor het eerst dergelijke wedden of beloonigen worden toegestaan, voor het eerste jaar zoo te houden in vier gelijke termijnen, gedurende de zes eerste jaren van zijne dienst, onverminderd de korting van *twee* ten honderd; gelijkerwijze het bedrag over een vol jaar van iedere verhooging van wedde, of belooning, hetzij door bevordering, verplaatsing of anderzins.

Deze korting en inhouding zal op geene grootere sommen kunnen worden toegepast dan van *f* 12000; van dezelve zullen geheel worden vrijgesteld de ambtenaren, welke met eene vaste wedde van *f* 100 en minder worden bezoldigd.

Het pensioen zal voor ieder jaar dienst op een zestigste gedeelte van de som, welke de ambtenaar heeft bijgedragen, worden bepaald, en nimmer meer dan *f* 4000 mogen beloopen.

PARIS, den 5 Februarij.

Het geregtshof der Pairs gaat voort met het hooren der getuigen in de zaak van *Fieschi*.

— Gisteren zijn de beraadslagingen in de Kamer der Gedeputeerden begonnen over het voorstel van den heer *Gouin*, ter reductie der 5 p.c. renten.

— Den 6 Februarij. De beraadslagingen van de Kamer der Gedeputeerden hebben gewigtige gevolgen

gehad. Gisteren heeft de heer *Humann* in eene vrij uitgebreide redevoering beweerd, dat de reductie *wettig* was, uithoofde men zich, bij de vestiging van het grootboek, in 1796, dezelve benaadelijk had voorbehouden; dat zij niet te *hard* konde worden gerekend, omdat onder de 147 millioenen renten, naauwelijks 100,000 fr. gevonden worden, afkomstig van de getierceerde kapitalen, en toebehoorende aan de primitive renteheffers en derzelver erfgenamen; dat zij *noodig* was, omdat men anders nieuwe belastingen moest uitschrijven; dat zij *nuttig* was, omdat de nijverheid zich in het vervolg op zedelijke voorwaarden de noodige kapitalen zoude kunnen aanschaffen; dat zij *mogelijk* was, omdat de kapitalen in Frankrijk reeds in overvloed voorhanden waren. Ten slotte heeft echter de gewezen minister niet onduidelijk te kennen gegeven, dat de Kamer dit maal den maatregel niet moet doordrijven, omdat het huisgezin gewisselijk in het volgend jaar met een ontwerp tot reductie voor den dag zoude komen.

Daarop is voorgesteld, dat de Kamer de verdere beraadslaging over dit onderwerp zoude uitstellen. Dit voorstel is, bij hoofdelijke stemming, met 194 tegen 192 stemmen, verworpen.

Al de ministers, de heer *Thiers* niet uitgezonderd, hebben zich daarop naar den Koning begeven, en hun *ontslag gevraagd*.

Dit besluit is terstond bekend geworden en heeft niet weinig opzien gebaard. Hetzelve heeft aanleiding gegeven, dat de vergadering der Gedeputeerden van heden zeer voltallig is geweest. Onder de leden heerschte geene geringe beweging, en onder een buitengewoon rumoer, zoodat de voorzitter zich kwalijk konde doen verstaan, heeft de heer *Bodin* een voorstel gedaan, inhoudende: »Dat de Kamer zoude verklaren, dat de Staat het regt had, om de renten af te lossen, of den interest te verminderen, maar de verdere behandeling dezer zaak tot nadere gelegenheid zoude uitstellen." Dit voorstel, hetwelk ten doel had, om het ontslag der Ministers te verhoeden is, onder een allerhevigst gedruis, met eene groote meerderheid *afgewezen*, en daarop heeft de vergadering, met eene meerderheid van 60 stemmen, besloten, om de voordragt van den heer *Gouin* in overweging te nemen.

Deze uitslag schijnt de Ministers bijzonder te hebben getroffen.

Redevoering, door den Heer Mr. G. KNIPHORST dezer dagen gehouden in de Tweede Kamer der Staten Generaal over het ontwerp van wet, houdende bepalingen tot opbeuring van den landbouw.

Van de zoo 2. de wordt de wet met ijver en welsprekendheid ondersteund, en bij derzelver werking ons de heerlijkste uitkomsten voorspeld.

Van de andere zijde wordt de wet met geen minderen ijver en welsprekendheid bestreden, en ons voorgehangen een tafereel, zoo donker gekleurd en met zulke sombere beelden geschilderd, dat men terugdeinst voor de verantwoordelijkheid, die men op zich neemt, zoo men de wet aannam.

Al de geëerde medeleden betuigen, bij hunne uitmuntende redevoeringen, te hebben de beste bedoelingen.

De ijver en opehhartigheid, waarmede ieder zijne gevoelens en verlangen tracht te ondersteunen, getuigen daarvoor.

Is het geen bewijs voor de feilbaarheid van het menschelijk oordeel, dat men bij een enkel onderwerp, zoo vele en zulke verstandige mannen lijnregt strijdige meeningen ziet voordragen en verdedigen, daartoe aanvoeren bewijsgronden, die, van eene zijde gehoord en overwogen, den aandachtigen hoorder tot het voorgenomen besluit zouden overhalen?

Langen tijd heb ik gemarteld mijne partij te kiezen. Zoo ik de wet ondersteunde, wierd ik beducht voor de gevolgen, die men mij met het verwijzen naar Engeland, Frankrijk en andere Staten, als ten uiterste schadelijk en gevaarlijk voor de maatschappij, afschilderde.

Zoo ik de wet verwierp, stelde ik mij voor, hoe een groot gedeelte der bevolking in hare meening en wenschen zoude zijn te leur gesteld; te meer daar onze landgenooten, de Belgen, van hunne feitelijke regering reeds die gewaande gunsten genieten, welke men zich van deze wet voorstelt.

Ik eerbiedig de gevoelens van zoo vele achtenswaardige mannen, die zich de moeite gaarne hebben getroost, om den deadlief, waarin wij door dit voorstel, op het voorbeeld en ter navolging van België, zijn gebragt, te ontwarren en den draad te zoeken, die ons tot eene heerlijke uitkomst mogt leiden. Ik [illegible] uitkomsten of werking dezer wet ter wederlegging op te nemen; de stof tot bespiegelingen daarover houde ik voor uitgeput, ten minste voor mij, en er is bij mij geene enkele gedachte over de gevolgen dezer wet opgekomen, die niet reeds gemaakt, bestreden, verdedigd en op nieuw onder allerhande vormen bestreden was.

Voor mij zelven kan ik dan ook de geschriften over deze wet voor voldongen houden; maar ik moet beslissen, en ik moet beslissen, niet alleen voor mijzelven, om mijn geweten te bevredigen, maar ook over de belangen van mijne landgenooten, die bij deze wet zoo zeer in aanmerking komen, en het is uit dit laatste oogpunt beschouwd, dat ik mij verpligt gevoeld heb mijne bedenkingen tegen de wet in het midden te brengen, ten einde daarvan oplossing te ontvangen of mijne stem dien overeenkomstig te regelen.

Vergunt mij dan Ed. Mog. Heeren! dat ik voor U Ed. Mogenden, voor de geheele bevolking, mijne bedenkingen tegen de aanneming dezer wet voor het Gouvernement openleg. Mogten dezelve eene overtuiging doen ontstaan bij hen, die met mij van meening verschillen, ik zoude mij bovenmatig beloond achten; mogten mijne bedenkingen niet gegrond zijn, en mogt ik daarvan de oplossing ontvangen van mijne geëerde medeleden, ik zoude onbeschroomd van meening veranderen, en door mijne stem hun het bewijs geven, dat ik de door hen verkregene overtuiging op hoogen prijs weet te stellen. Dan ter zake:

Ik ben van oordeel, dat geene wet goed en nuttig voor de maatschappij kan zijn, zoo dezelve niet van het beginsel van strikte regtvaardigheid uitgaat. Ik heb mij in mijn oordeel zoodanig door de ondervinding bevestigd gevonden, dat alle wetten, uitgaande uit het beginsel van strikte regtvaardigheid, op den duur het algemeen hebben bevredigd; maar dat alle wetten, die niet op dat beginsel rusten, nooit voldeden en de verschrikkelijkste onheilen berokkenen.

Het zoude niet moeijelijk zijn, door voorbeelden bij andere volken gezocht, door voorbeelden bij ons zelven gekozen, mijne stelling te bewijzen. Maar waartoe door voorbeelden eene stelling bewezen, waarvan het bewijs reeds in den aard der zake ligt.

Mag eene wet, in den strikten zin, wel ooit iets anders zijn, dan de ontwikkeling van een beginsel van regtvaardigheid en een voorschrift, om dit beginsel in de maatschappij te doen opvolgen.

Wat is de maatschappij anders dan eene vereeniging, om het regt van den sterksten, het beginsel van onregt, te doen vervangen door de wet, als de waarborg voor de regten, die men heeft en dus voor de regtvaardigheid.

Alle wetten, die eene onregtvaardigheid tot grondslag hebben, zijn op den duur onuitvoerlijk; het geweten der natie sluit den weg tot uitvoering, en iedere daad van uitvoering geeft eenen schok, die de liefde tot de wet vermindert, dezelve verachtelijk maakt, en bij verdere uitvoering de maatschappij in twee deelt — en aldus hare krachten vermindert.

Nu vraag ik, is het regtvaardig, dat eene meerderheid van eene maatschappij eene minderheid verpligt, om voor het dagelijksch brood meerder te betalen, dan waarvoor het te verkrijgen is? en mijn antwoord is gereed: dit is onregtvaardig, dit strijdt tegen onze maatschappelijke instellingen; dan wordt het eene belasting, die de graanbouwer heft van zijnen medeburger, die geene granen verbouwt.

Volgens de Grondwet mogen belastingen worden opgelegd, maar tot [illegible] heeft niet *in privilegium unius, in odium alterius.*

Deze verbreking van regt verbiedt onze Grondwet, en zij wil dus geene bescherming, welke van dien aard is, dat de belangen van anderen daardoor gekrenkt worden; — dergelijke wetten beschouw ik te zijn ongrondwettig, omdat zij het evenwigt van de regten des burgers en der volken ver[illegible] beschouw die als ongrondwettig.

[illegible] door de verarmde [illegible] eenen staat van vijandelijke houding tegen de andere afdeeling worden gebragt? Wel, Ed. Mog. Heeren! wij scheppen verdeeldheid daar, waar eenheid moet gevestigd worden, en wij leggen de hand tot sloopping van ons volksbestaan.

Wordt ook niet de burgerlijke vrijheid door deze wet beperkt? is het noodig die te beperken? is het geoorloofd die te beperken?

Volstrekt noodig beschouw ik die beperking niet — onze landbouwende medeburgers bestaan; genieten eene gelijkheid van regten, die aan den braafsten stand, den landbouwenden, te onregte nog bij andere volken betwist wordt; zijn niet in evenredigheid van andere standen gedrukt; en zijn naar de algemeene behoeften, in evenredigheid van den burgerstand in vele steden van ons land gerekend, in een staat van welvaren, dat vroegere geslachten niet altijd in die maté hebben mogen ondervinden.

Zijn de landbezittende eigenaren vergenoegd? Dit schijnt niet het geval te zijn. Ik scheide hier den landbezitter van den landgebruiker; zoo de eerste zich konde getroosten met eene mindere pacht, geëvenredigd naar de prijzen der granen, voor zijn land te bedingen, dan zoude de laatste niet gedrukt zijn; maar de landbezitters moeten zich naar de omstandigheden schikken en zich daaraan onderwerpen, en alle geroep over den verachterden toestand van den landbouw zal spoedig ophouden.

De werking der wet zal, vrees ik, eene beperking onzer natuurlijke vrijheid daarstellen; en welke zijn de gevolgen van zoodanige beperkingen? eene afzondering van een deel, uit de Staten-maatschappij der wereld; het aannemen eener vijandelijke houding tegen die Staten, die ons hunnen overvloed toevoeren, en het daaruit ontstaande nadeel, dat zij daartegen onzen overvloed niet kunnen aannemen; eene verbreking dus van alle vriendschappelijke betrekkingen met andere volken, eene afzondering, als van eenen rijken gierigaard, die, tot behoud en verkrijging van schatten zich van zijnen evenmensch afzondert, maar ook wederkeerig geen genoegen ondervindt en van elk verlaten wordt.

En zal het stelsel van afzondering ons niet duur komen te staan? is het regtvaardig?

Het groote zedelijke beginsel van regtvaardigheid: » Doet, » zoo gij wilt dat u geschiede," lost de vraag ontkennend op, want wij verlangen allen onzen overvloed naar buiten aan andere volken te slijten, en wij zijn dagelijks bezig aan ons verlangen tot uitvoer bot te vieren, — de landbouw deelt daarin voor eene groote waarde; in de jaren van 1824 tot 1827 ingesloten, heeft de landbouw, gemiddeld per jaar, bijna twaalf millioenen meerder uitgevoerd dan de invoer bedroeg. De afscheiding van België, daar het granen en boestiaal van ons weigert, vermindert het cijfer niet. Door na anderen den invoer bij ons te beletten, zoo willen wij, zullen wij billijk en regtvaardig zijn, dat zij onzen uitvoer beletten en alle verkeer met ons afbreken; — of kan men, omdat men Oud-Nederlander is, met redelijkheid beweren, dat ons het privilegie gegeven is, om de andere volken ons cijnsbaar te maken of te houden door dergelijke eenzijdige maatregelen, als ons ter goedkeuring worden voorgelegd, ik geloof dit niet; een privilegie hebben wij boven vele volkeren, maar dat hebben wij ons niet gegeven, het is de ligging van ons dierbaar vaderland in het midden van Europa, aan de monden van groote rivieren, hetgeen het maakt tot een stapel- en handelplaats, die voor geheel de wereld moet openstaan, om aldaar te brengen en van daar te halen. Daartoe is het door het Opperwezen verordineerd. Zoo wij dit bevorderen, dan bevorderen wij de menschheid, wij maken alle volken tot vrienden, alle zullen bij ons volksbestaan belang hebben. En zoo wij ons dan nederig vergenoegen met de kosten van bewaring, een klein voordeeltje voor het gebruik onzer kapitalen, en met de voordeelen der bedrijvigheid, dan zullen wij regtvaardig zijn, en niemand mag naar de regelen der billijkheid verder blijven, weigeren onze overproductie te ontvangen, en die ongelukkige Staten, die prohibitive wetten hebben geproclameerd, zullen vroeg of laat dezelve, om der gevolgen wille, moeten intrekken, om te volgen het voorbeeld van Oud-Nederland, dat roem mag dragen, meermalen tot voorbeeld aan magtige volken te hebben verstrekt.

Zoo wij ons vaderland openhouden en de bestemming, die het van den Almagtige ontvangen heeft, bevorderen, handelen wij volgens Zijne wijze oogmerken. Hoe kortzigtig is het, na zoo vele jaren voorspoed, na zoo veel overschot van vroegere winsten, na zoo veel genotene vrijheden, zich niet voor eenigen tijd aan de omstandigheden te onderwerpen, en te handelen strijdig met het oogmerk, waartoe ons, klein maar gezegend vaderland door den Alwijzen is voorbeschikt, namelijk om te zijn het punt van handel en ruiling tusschen alle de volken der wereld!

Ik heb een vermoeden, Ed. Mog. Heeren! dat mij hard valt mede te deelen, maar ik mag het bij deze gewigtige overwegingen niet verbergen, het is dit, dat de Belgische graanwetten niet het directe oogmerk schijnen te hebben den landbouw te bevorderen, maar er onder verborgen schijnt te liggen het politieke oogmerk, om de ingezetenen der zuidelijke provincien daardoor tegen eene zeer wenschelijke hereeniging in te nemen; en zoo vermoede ik de voorgedragene graanwetten van onze zijde even min bedoelende de bevordering

van den Nederlandschen landbouw, maar meer als het middel, om het wapen in handen van den Belgischen opstand onmiddelijk te maken. Onze Gouvernement schijnt mij toe niet te kunnen verschillen in beginselen met de heerschende leer van vroeger heeft het van het belang van vrijen handel altijd blijdelijk gedaan. Laten wij, Ed. Mog. Heeren! ons wachten onze landbouwende klasse te doen strekken tot een speelbal en een middel voor eene valsche politiek, maar laten wij, nadat België ook den harden weg der ondervinding zal hebben bewandeld een gunstiger regtmatige staatkunde aanhouden, en dan zal België, even als de verloren zoon, nadat het gebrast, en zijne schatten aan vuile baatzucht ten offer zal hebben gebragt, de verbeelding van het verledene, die betreuren, en eindelijk het verlangen te komen geven, om onder de vrijheid beschermende vleugelen van Oranje weder te worden toegelaten.

Zoo de verwerping dezer wet rampen zal doen ontstaan, of hoe lotverwisselingen uit voortvloeien (ik zie ze niet voor den landbouw na), dan zal bij mij de gedachte troosten dat men lijdt omdat men regtvaardig is, tot troost strekken.

Wij zullen dan onze zedelijke grootheid kunnen toonen. — Want dan alleen is een volk hoog te schatten, wanneer het zich een vrijheid in regtvaardigheid vasthoudt, al is het ook, dat de rampen als een gevolg van die vasthouding aan vrijheid en regt, gevoelige slagen aan de bronader van voorspoed toebrengen. Ik vertrouw te veel op de godsdienstige stemming van Noord-Nederland, dan dat ik in hetzelve zoude durven veronderstellen zoo veel kracht tot winst, als er gelag van een beperkenden maatregel van vrijheid van handel.

De vrijheid is het hoogste goed, wil men die voor zich, men moet die aan zijnen evenmensch laten, of men is onbillijk. En zoude ik, als vertegenwoordiger van een edelmoedig volk, eenen maatregel goedkeuren, die ik onbillijk, die in als vrijheid belemmerende beginsel, dat in zijnen Instbrief vastlegt, bevolen, [illegible] uit: „Bescherm de eigendommen en [illegible] der „ingezetenen; sta dus tegen alle maatregelen, welke die vrij„heid zouden kunnen bedreigen." En dien lastbrief zal [illegible], zoude ik mij voor als een, zoo lang mijne beginselen niet mijn eigenbelang, verpligt mijne stem aan elk wet te weigeren.

Ik heb gezegd.

UITBESTEDING.

Het Gemeente-Bestuur van Peize, provincie Drenthe, is voornemens, op *donderdag den 25sten Februarij* aanstaande, des morgens te 10 uren, in het Gemeente-huis, onder nadere approbatie van Heeren Gedeputeerde Staten dezer provincie, publiek uit te besteden het VERGROOTEN der SCHOOL te Peize, alsmede het BOUWEN van eene GEHEEL NIEUWE KOSTERIJ-WONING en SCHUUR, waarvan bestek en teekening van stonden aan, bij den Kastelein *J. Lunge* te Peize, ter lezing en bezigtiging liggen.

Peize, den 6den Februarij 1836.

De Burgemeester van Peize,
E. W. KIEMELL.

OPROEPING VAN CREDITEUREN.

De crediteuren in het faillissement van *Jan Kuiperman Jansenoon*, koopman te *Meppel*, wier pretensien zijn geverifieerd en gewettigd, worden opgeroepen, om, het zij in persoon, of bij gemagtigde, te compareren op zaturdag den 27sten dezer maand, des morgens te negen uren, in de gewone gehoorzaal der Regtbank van eersten aanleg, zitting houdende te Assen, ten einde ten overstaan van den Heer Regter-Commissaris in hetzelfde faillissement, het verslag van den staat derzelve aan te hooren, en ingevolge art. 514 en volgende van het Wetboek van Koophandel, over te gaan, het zij om met den gefailleerden een concordaat te treffen, of eene acte van unie te sluiten, en een of meerdere curators te benoemen, ten einde dezen boedel overeenkomstig de Wet, ten allenheid en liquidatie te brengen.

Meppel, 9 Februarij 1836.

De provisionele Curator te,
voornoemd faillissement,
B. TEN WOLDE.

GRAANPRIJZEN EN BROODZETTINGEN.

[redacted]

midde, te *Koevorden*, eerste helft der maand, Rogge *f* 3 - 65, Boekweit *f* 4 - 15; tweede helft der maand, Rogge *f* 3 - 75, Boekweit *f* 4 - 32½; te *Hoogeveen*, eerste helft der maand, Rogge *f* 4 - 00, Boekweit *f* 5 - 00, tweede helft der maand, Rogge *f* 4 - 00, Boekweit *f* 5 - 00; te [redacted], eerste helft der maand, Rogge *f* 4 - 24, [redacted], tweede helft der maand, Rogge *f* 4 - 20, [redacted].

De prijs van het brood is [redacted]

Hoogeveen, de 6 ponden roggebrood 39 centen;
de 12 oncen klein roggebrood 20 centen;
de 6 oncen tarwebrood 16 centen;

Meppel, de 6 ponden roggebrood 39 centen;
de 12 oncen klein roggebrood 19 centen;
de 6 oncen tarwebrood 17 centen;

Koevorden, de 6 ponden roggebrood 39 centen;
de 35 loden gebakt roggebrood 35 centen;
de 16 loden tarwebrood 05 centen;

Assen, de 6 ponden roggebrood 39 centen;
de 12 oncen klein roggebrood 20 centen;
de 6 oncen tarwebrood 17 centen.

PRIJS-COURANT DER NEDERLANDSCHE EFFECTEN.

Amsterdam, den 9 Februarij.

Werk. Schuld 2½ pct.	55⅛ a 55½	Kans-Billetten . . .	24½ a 25
Ditto 5 pct. . . .	103 a ⅛	Amort. Syndicaat. .	96 a 96½

Te Assen, bij C. VAN GORCUM, *Provincialen Drukker.*